

Το καλύτερο καλοκαίρι μου! - Θωδωρή Φριλίγκου (Α΄ Βραβείο)

Φέτος το καλοκαίρι πέρασα πολύ ωραία και θα σας το εξηγήσω πολύ καλά! Για πρώτη φορά, μόλις τέλειωσαν τα σχολεία, μετά από λίγες μέρες με πήρε η γιαγιά μου και με τα δύο αδέρφια μου και πήγαμε στο χωριό μας, τα Φριλιγκιάνικα, στο νησί Κύθηρα. Ταξιδέψαμε με το πλοίο «Βιτσέντζος Κορνάρος» από το λιμάνι του Πειραιά. Ταξιδέψαμε για πολλές ώρες, περάσαμε κι από τη Μονεμβάσια, που ήταν φωτισμένο το κάστρο της και τελικά φτάσαμε αργά το βράδυ στο Διακόφτι, το λιμάνι των Κυθήρων. Πρέπει βέβαια να σας πω ότι το βραδινό ταξίδι με το καράβι, αν και φαίνεται κουραστικό και βαρετό, είναι πολύ ωραίο και διασκεδαστικό. Όλες αυτές τις ώρες μπορείς να ανεβοκατεβαίνεις σκάλες, να βγαίνεις στα καταστρώματα, να βλέπεις στον ορίζοντα άλλα καράβια κι άλλα λιμάνια, να βλέπεις χάρτες και διάφορα μηχανήματα. Επίσης είσαι τυχερός αν μπορέσεις να μπεις εκεί που οδηγούν το πλοίο, στη γέφυρα, όπου ο καπετάνιος δίνει εντολές.

Φτάνοντας λοιπόν στα Κύθηρα, μας περίμενε στο λιμάνι ο παππούς μου για να μας πάρει με το αυτοκίνητο. Είχαμε και πολλά πράγματα σε βαλίτσες και κουτιά: παιχνίδια, ρούχα, λίγα βιβλία και φυσικά τα μαγιό μας! Ο παππούς μου χάρηκε όταν μας είδε και τον αγκαλιάσαμε και οι τρεις.

Αυτά που κάναμε κάθε μέρα στο χωριό ήταν πολύ όμορφα και καινούργια πράγματα, που στην πόλη δεν μπορούσαμε να τα κάνουμε. Πρώτα-πρώτα δεν διαβάζαμε κάθε μέρα, αφού δεν είχαμε μαθήματα να κάνουμε. Για περίπου δύο μήνες όλο παίζαμε και βοηθούσαμε τον παππού και τη γιαγιά με τις δουλειές τους... αγροτικές τις είπε ο μπαμπάς μου.

Μέχρι να έρθουν οι γονείς μου δεν κοιμόμασταν στις καμάρες (το σπίτι που γεννήθηκε ο παππούς) αλλά στο καινούργιο τους σπίτι που είναι και μικρό ξενοδοχείο (το Αρόδο). Ξυπνούσαμε το πρωί, πίναμε το γάλα μας και μετά αφού αφήναμε τη γιαγιά να μαγειρέψει και να απλώσει τα σεντόνια, ο παππούς μας πήγαινε να δούμε, να ταΐσουμε και να βάλουμε νερό στις κότες, στην κατσίκα και στον μαύρο, δυνατό κι έξυπνο ταύρο. Ο ταύρος ήταν μικρός, ούτε ενός χρόνου, αλλά ήταν μεγάλος και προσέχαμε. Ευτυχώς δεν είχε βγάλει ακόμα κέρατα και μπορούσαμε να τον χαϊδεύουμε. Η κατσίκα ήταν πιο ήμερη αλλά συνέχεια μπερδευόταν στο σκονί που ήταν δεμένη. Οι κότες ήταν στο κοτέτσι και οι κόκορες πολλές φορές τις κυνηγούσαν.

Μέχρι να έρθει η ώρα του μεσημεριανού φαγητού, είχαμε πάει και στο λιμάνι, το Διακόφτι, για μπάνιο. Πολλές φορές βρίσκαμε και γνωστά παιδιά ή καινούργιους φίλους και παίζαμε στην παραλία, κολυμπούσαμε μαζί ή πηγαίναμε για βουτιές στο μόλο. Αυτό ήταν και το καλύτερό μου γιατί στο μόλο εκτός από τις βουτιές ψάχναμε για αχινούς και κοχύλια αχινών. Ο μπαμπάς μου όμως δεν με άφηνε να έχω καλάμι για ψάρεμα, όπως κάποιοι φίλοι μου και έτσι καθόμουν και έβλεπτα. Όταν όμως ήρθε ο μπαμπάς μου με πήρε ένα απόγευμα και με το θείο μου πήγαμε με τη βάρκα για ψάρεμα. Πέρασα φανταστικά. Δεν ζαλίστηκα και είχα και πετονιά, ψάρεψα και ψάρια.

Ο παππούς μου είναι και μελισσοκόμος και θυμάμαι από το περσινό καλοκαίρι που με έπαιρνε μαζί του στο μελισσόκηπο. Φορούσα τη μάσκα γιατί

οι μέλισσες τσιμπάνε. Κάθε καλοκαίρι τσιμπάνε τον παππού και τον μπαμπά μου.

Το απόγευμα ο παππούς πότιζε το αμπέλι ή τον κήπο με τις ντομάτες, τα καρπούζια, τις πατάτες και τα φασολάκια. Στη μόνη δουλειά που δεν με πήραν ο παππούς και ο μπαμπάς ήταν να μαζέψω αλάτι από την αλαταρέα, γιατί ήταν σε γκρεμό με μυτερά βράχια. Μου είπαν όμως ότι όταν μεγαλώσω θα με πάρουν.

Το βράδυ έντεκα η ώρα κοιμόμασταν για να ξυπνήσουμε την άλλη μέρα με όρεξη για παιχνίδι και δουλειές..

Όταν τελείωσαν οι δύο μήνες από τις διακοπές ήταν το ωραιότερο καλοκαίρι της ζωής μου!!!

Ο φίλος μου ο εξωγήινος - Παναγιώτας Πατέλη (Β΄ Βραβείο)

10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1... Ο Αλέξανδρος άκουσε προσεκτικά τον κυβερνήτη να ανακοινώνει την απογείωση του διαστημόπλοιου. Μπορούσε να ακούσει τα πάντα από εκεί που ήταν. Την ανάσα των αστροναυτών. Το χτύπο της καρδιάς του καθενός. Την φωνή του κυβερνήτη που έτρεμε. Υπολόγισε πως οι αστροναύτες ήταν τρεις. Τέσσερεις μαζί μ' εκείνον. Αλλά κανείς δεν ήξερε πως εκτός από τους αστροναύτες, ένα δωδεκάχρονο παιδί βρισκόταν μέσα στο διαστημόπλοιο.

Προσπάθησε να καταλάβει πώς ένιωθαν εκείνη τη στιγμή. Ενθουσιασμό; Χαρά; Αγωνία; Φόβο; Εκείνος πάντως κόντευε να λιποθυμήσει. Άρχισε να μετανιώνει που τρύπωσε κρυφά στην αποθήκη τροφίμων του διαστημοπλοίου που θα ταξίδευε για πρώτη φορά στον Άρη. Φτάνοντας στον προορισμό τους, ο Αλέξανδρος άρχισε να τρέμει γιατί νόμιζε ότι θα δει εξωγήινους. Όταν προσγειώθηκε το διαστημόπλοιο οι αστροναύτες άρχισαν να κατεβαίνουν, οι πρώτοι άνθρωποι που πάτησαν στον Άρη.

Στο μεταξύ ο Αλέξανδρος προσπαθούσε να βγει από το διαστημόπλοιο χωρίς να τον δουν οι αστροναύτες. Έτσι κρύφτηκε πίσω από μια μεγάλη πέτρα. Όμως αφού οι αστροναύτες ξεκίνησαν να ερευνούν τον πλανήτη και αφού είχαν απομακρυνθεί αρκετά, ο Αλέξανδρος άκουσε κάτι να κινείται πίσω του. Γύρισε αργά και δισταχτικά να δει πίσω του και πάγωσε από το φόβο. Ένα μικρό πλασματάκι στεκόταν πίσω του και τον περιεργαζόταν. Εκείνος τότε άρχισε να φωνάζει «Εξωγήινοι! Εξωγήινοι!». Ξεκίνησε να τρέχει χωρίς να βλέπει μπροστά του και κατέληξε λαχανιασμένος μέσα σε μια σπηλιά. Νομίζοντας ότι έχει ξεφύγει από τον εξωγήινο, ο Αλέξανδρος κάθισε κάτω ανακουφισμένος. «Αχ! Τι θα κάνω τώρα;», αναστέναξε. «Μπορείς να παίξεις μαζί μου», είπε μια φωνή. «Ποιος είναι 'κει;», ρώτησε φοβισμένος. «Εγώ είπα ξανά η φωνή και μέσα από τη σκιά της σπηλιάς εμφανίστηκε ο εξωγήινος που είχε δει. «Μιλάς;», ρώτησε απορημένος ο Αλέξανδρος. «Φυσικά μιλάω», απάντησε ενοχλημένος ο μικροσκοπικός εξωγήινος. «Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε προσβάλω», είπε λυπημένο το αγόρι. «Δεν πειράζει. Είσαι ο πρώτος επισκέπτης στον πλανήτη αυτό. Πώς σε λένε; Από ποιο πλανήτη είσαι;», είπε

ο εξωγήινος. «Είμαι ο Αλέξανδρος και έρχομαι απ' τη Γη. Χάρηκα για τη γνωριμία. Πώς σε λένε;». «Με λένε Ιτάσα». «Λοιπόν Ιτάσα, απ' ό,τι φαίνεται, θα περάσουμε αρκετό χρόνο μαζί», είπε ο Αλέξανδρος. «Αλήθεια; Τέλεια! Θέλεις να παίξουμε;». «Φυσικά!».

Μετά από πολύ ώρα παιχνιδιού και χαράς, ο Αλέξανδρος άκουσε θόρυβο από το διαστημόπλοιο. «Ιτάσα, πρέπει να φύγω», είπε λυπημένος και σκούπισε ένα δάκρυ. Είχε συμπαθήσει τόσο πολύ τον Ιτάσα και δεν ήθελε να φύγει, αλλά έπρεπε. «Μην σε νοιάζει», είπε ο Ιτάσα. «Θα ξανασυναντηθούμε». «Αντίο Ιτάσα». «Αντίο Αλέξανδρε». NTPIIIIN NTPIN NTPIIIIN.

Ο Αλέξανδρος σηκώθηκε από το κρεβάτι νυσταγμένος. «Καλημέρα μαμά». «Καλημέρα Αλέξανδρε. Πώς κοιμήθηκες;» «Υπέροχα!!!». «Γιατί τόσο ενθουσιασμός;». «Είδα ένα υπέροχο όνειρο χτες βράδυ... Αλλά έμοιαζε τόσο αληθινό...». Το αγόρι έφυγε σκεπτικό για το σχολείο. Στην τάξη του είχε έρθει ένας καινούριος μαθητής. Το όνομα του ήταν Ιτάσα.

Ο αστερόκοσμος - Κασσιανής Παπαγεωργίου (Γ' Βραβείο)

Ψηλά στον ουρανό πολλά αστέρια φωτοβολούσαν και χόρευαν. Εκτός από ένα μικρό αστεράκι που καθόταν μόνο του σε μια γωνιά και έκλαιγε. Όμως κανένα αστέρι δεν του έδινε σημασία, το καθένα κοιτούσε τον εαυτό του. Μιλούσαν και έλεγαν:

- Εγώ είμαι πιο ψηλά από όλα σας, είπε ένα αστέρι.
- Εγώ φωτίζω όλη τη Θεσσαλονίκη, συνέχισε ένα άλλο. Εσείς χαζεύετε και δεν κοιτάτε τι γίνεται στην πόλη.
- Το αστεράκι λυπήθηκε πιο πολύ με αυτά που άκουσε. Κι έτσι πήρε τη βαλίτσα του κι έφυγε. Τότε το πρόσεξε ένα άλλο αστέρι που ήταν εκεί κοντά του και το ρώτησε:
- Που πας; Για ποιο λόγο φεύγεις από κοντά μας;
- Δεν ταιριάζω με τα άλλα αστέρια. Κανένα δεν μου μιλάει, απάντησε το αστεράκι.
- Κι εγώ το ίδιο νιώθω. Νιώθω μοναξιά, θέλεις να γίνουμε φίλοι;
- Ναι! Πολύ θα το θελα.

Τα δύο αστεράκια ξεκίνησαν μαζί να πάνε σε άλλο τόπο.

Εν τω μεταξύ τα υπόλοιπα αστέρια συναντήθηκαν στο συμβούλιο που κάνανε κάθε μήνα. Μετρήθηκαν και κατάλαβαν πως έλειπαν δύο αστέρια, αλλά δεν ήξεραν ποια ήτανε και άρχισαν να συζητάνε.

- Ποια αστέρια έφυγαν; Τα είδε κανείς;
- Πότε έφυγαν;
- Πού πήγαν;

Ένα πιτσιρίκι αστέρι τότε θυμήθηκε ότι είδε δύο αστέρια με τις βαλίτσες τους να φεύγουν προς το νότο.

Οι δύο φίλοι έκαναν κύκλους για να βρουν πού να μείνουν εκείνο το βράδυ.

–Ανησυχώ για τα άλλα αστέρια! Άραγε τι να κάνουν;

–Σίγουρα καλά θα περνάνε. Σκέψου εμάς, που δεν έχουμε που να μείνουμε το βράδυ και κρυώνουμε στην παγωνιά.

Τουλάχιστον μας ζέσταιναν εκείνα, γιατί ήταν φωτεινά και όχι μικρά σαν κι εμάς.

Στο συνέδριο τα αστέρια αποφάσισαν να ρωτήσουν κάποιον πιο σοφό. Έστειλαν λοιπόν ένα αστέρι στο φεγγάρι να το ρωτήσει αν τους επέτρεπε να πάνε να βρύνε τα χαμένα αστεράκια. Γιατί στον ουρανό το μικρότερο αστέρι έπαιρνε άδεια από το μεγαλύτερο για να ταξιδέψει. Μα αυτό δεν το έκαναν τα δύο αστεράκια. Το φεγγάρι έστειλε πέντε αστέρια να ψάξουν να τα βρουν. Αρχηγός τους έγινε εκείνος ο πιτσιρικός. Το πρώτο αστέρι πήγε στο Βορρά, το δεύτερο στο Νότο, το τρίτο στην Ανατολή, το τέταρτο στη Δύση και το πέμπτο πήγε στους πέντε ανέμους. Ο πιτσιρικός έδινε και μάζευε πληροφορίες από τα πέντε αστέρια.

–Βρήκα μια λάμψη από μωρό αστέρι στο Βορρά, είπε το πρώτο αστέρι. Εγώ βρήκα ένα λαμπερό κασκόλ στο Νότο, είπε το δεύτερο.

–Είδα λίγη σκόνη από παιδική λάμψη στην Ανατολή, είπε το τρίτο.

–Μύρισα παιδική κολόνια πηγαίνοντας στη Δύση, είπε το τέταρτο.

–Κι εγώ βρήκα δύο βαλίτσες ανοιχτές που σκόρπισαν στους πέντε ανέμους, είπε το τελευταίο.

–Και τα αστεράκια κανείς δεν τα είδε; Τα καημένα, είπε το πιτσιρικό.

–Μα δεν καταλαβαίνεις πού βρίσκονται! Απάντησαν όλα μαζί.

Τα δύο αστεράκια δεν είχαν πυξίδα και δεν ήξεραν να διαβάζουν τον ουρανό. Έκαναν κύκλους και πέρασαν από παντού. Τότε το ένα αστεράκι θυμήθηκε ότι εκεί κοντά υπήρχε ένα μέρος που δε φυσούσε. Και άρχισαν να συζητάνε.

–Γιατί να μη γυρίσουμε πίσω; Τι να κάνουμε εδώ στην έρημο;

–Μα εσύ δεν είπες να φύγουμε;

–Ναι, εγώ το είπα. Αλλά άλλαξα γνώμη. Εκείνα τα αστέρια αξίζουν πιο πολλή από το να περπατάμε μόνα μας στην έρημο. Και έχουμε χάσει πολλά πολύτιμα πράγματα και τις βαλίτσες μας.

–Ναι, να πάμε πίσω. Συμφωνώ. Να γίνουμε φίλοι με τα άλλα αστέρια, να γίνουμε πιο λαμπερά, να ανεβούμε πιο ψηλά στον ουρανό.

–Μάλλον κάναμε λάθος. Μοιάζουμε με τα άλλα αστέρια.

Το τρίτο αστέρι τα είδε... Περπατούσαν χωρίς βαλίτσες, χωρίς τίποτα. Μόνα στο μέρος που δε φυσούσε. Πήγε και τα ρώτησε:

–Για ποιο λόγο φύγατε από εμάς. Το φεγγάρι φοβήθηκε ότι θα χάσετε την λάμψη σας και θα χαθείτε.

–Είναι πολύ μεγάλη ιστορία, απάντησαν τα δύο αστεράκια. Μα τώρα αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω.

Όλα τα αστέρια γύρισαν πίσω και χαρούμενα άρχισαν να χορεύουν όπως και παλιά. Τα δύο μικρά αστεράκια έκανα όλα τα άλλα αστέρια φίλους. Όσο για το φεγγάρι δεν ανησυχούσε άλλο πια.

Όταν κοιτάτε τον ουρανό και βλέπετε αστέρια να πέφτουν είναι μικρά αστεράκια που απομακρύνονται από τα υπόλοιπα μέχρι να βρουν το δρόμο τους.

Η μικρή Ειρήνη και το σκιουράκι - Μαρίας Σκαρλάτου (Α΄ Έπαινος)

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια όμορφη βασίλισσα που φορούσε μια ολόχρυση κορώνα με δύο καρδιές από κόκκινα πολύτιμα πετράδια. Όλο το βασίλειο την αποκαλούσε «η βασίλισσα με τη μεγάλη καρδιά» γιατί ήταν καλόκαρδη και βοηθούσε τους φτωχούς και τα ορφανά παιδιά.

Μια μέρα λοιπόν, βγήκε για περίπατο στο δάσος με τη μικρή της κόρη που την έλεγαν Ειρήνη. Κάποια στιγμή όμως, που πήγε να μαζέψει λουλούδια, η μικρή Ειρήνη απομακρύνθηκε από κοντά της και προχώρησε πιο βαθιά στο δάσος.

Καθώς περπατούσε είδε μία τρύπα σε ένα δέντρο κι από περιέργεια έβαλε το κεφαλάκι της μέσα να δει τι υπήρχε εκεί. Τότε πρόσεξε ότι ήταν το σπιτάκι ενός σκίουρου!

Αυτός μόλις την είδε, χάρηκε πολύ γιατί βρήκε ένα παιδάκι για να παίξει καθώς δεν είχε πολλούς φίλους. Η Ειρήνη γνωρίστηκε με τον σκίουρο που τον έλεγαν Ορφέα και τον πήρε αγκαλιά. Έπειτα ο Ορφέας την κάλεσε να επισκεφτεί τη φωλιά του και της έδειξε παιχνίδια που είχε φτιάξει από βελανίδια. Μάλιστα της έκανε δώρο ένα από αυτά.

Όστόσο η ώρα περνούσε και η μαμά της ανησυχούσε πολύ. Ολόκληρη φρουρά από στρατιώτες άρχισε να την αναζητεί μέσα στο δάσος αλλά κανένας δεν την έβλεπε πουθενά.

Η βασίλισσα άρχισε να κλαίει ασταμάτητα και τότε σκέφτηκε και η ίδια να ψάξει μέσα στο δάσος φωνάζοντας δυνατά το όνομα της κόρης της μήπως την ακούσει. Έτσι κι έγινε.

Η μικρή αναγνώρισε τη φωνή της μαμάς της και άρχισε να τρέχει κρατώντας και το σκιουράκι αγκαλιά. Μαμά και κόρη αγκαλιάστηκαν σφιχτά και τότε έδειξε η Ειρήνη το μικρό της φίλο. Μάλιστα την παρακάλεσε να τον πάρουν μαζί τους στο γαλάζιο τους πύργο.

Η βασίλισσα με τη μεγάλη καρδιά αγαπούσε τα ζώα και έτσι δεν της χάλασε το χατίρι. Από τότε η Ειρήνη με τον Ορφέα έγιναν αχώριστοι φίλοι και με τα βελανίδια που πήραν από το δάσος έφτιαξαν ένα καινούριο σπιτάκι για το μικρό σκιουράκι και πέρασαν ζωή παραδεισένια παίζοντας και γελώντας!

Το ρόμπολο του Φοίνικα - Στυλιανού Γκίκα (Β΄ Έπαινος)

Τα πολύ παλιά χρόνια ζούσε ένα πολύ παράξενο πουλί, ο Φοίνικας. Αυτό το πουλί είχε κίτρινο ράμφος, μπλε μάτια, μεγάλα καφέ φτερά με άνοιγμα τριών μέτρων, κόκκινο λοφίο και ένα σημάδι κάτω από το λαιμό του, που έμοιαζε με σταυρό. Ο Φοίνικας από μακριά φαινόταν σαν σταυραετός. Οι άνθρωποι σπάνια έβλεπαν τον Φοίνικα να πετάει ψηλά στον ουρανό, κοντά στα σύννεφα. Συνήθως καθόταν στην θεόρατη κορυφή του βουνού Όλυμπος, στην κατοικία των θεών. Λένε μάλιστα πως έτρωγε μόνο μέλι και αμβροσία, που του την έδιναν οι θεοί του Ολύμπου.

Ο Φοίνικας είχε και πολύ μελωδική φωνή. Όταν κελαηδούσε ηρεμούσε όλη η φύση. Τα πουλιά σταματούσαν να πετούν και προσγειώνονταν αμέσως για να τον ακούσουν. Ακόμη και τα λιοντάρια και οι αρκούδες έκαναν ησυχία για να ακούσουν τη φωνή του Φοίνικα. Οι άνθρωποι θεωρούσαν μοναδική τύχη το να δουν τον Φοίνικα να πετάει. Τον ξεχώριζαν αμέσως, όχι μόνο από το μέγεθός του, αλλά και από το ότι κουβαλούσε συχνά με το μεγάλο ράμφος του και τα μαύρα κοφτερά νύχια διάφορα αντικείμενα.

Συνήθως ο Φοίνικας μετέφερε ξύλα που μύριζαν ωραία για να φτιάξει τη φωλιά του με αυτά. Τα έβρισκε ψηλά στις βουνοκορφές του Ολύμπου. Τα έκοβε από τα ρόπολα. Αυτά είναι τεράστια πεύκα αρωματικά, με ύψος όσο μια σημερινή πολυκατοικία! Ορισμένοι λένε ότι από τα ρόπολα φτιάχνονται τα ρόπαλα και ότι όποιος παλέψει κρατώντας ένα τέτοιο ξύλο, θα βγει σίγουρα νικητής.

Ο στρατηγός Μακρυγιάννης, είχε βρει μια μέρα ένα τέτοιο ξύλο. Για την ακρίβεια, δεν το βρήκε. Κάποιος του το έδωσε. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Οι Τούρκοι ήξεραν ότι αν έπιαναν το στρατηγό Μακρυγιάννη, θα φόβιζαν πολύ τους Έλληνες, θα τους έφερναν μεγάλη ταραχή και θα τους άφηναν χωρίς αρχηγό. Έστησαν λοιπόν μια καλή ενέδρα και κατάστρωσαν ένα πονηρό σχέδιο.

Έβαλαν είκοσι Ελληνόπουλα που είχαν βουτήξει από το παιδομάζωμα να πεζοπορούν, με πολύ λίγους στρατιώτες και το διέδωσαν παντού. Όταν το έμαθε ο Μακρυγιάννης, δεν έχασε καιρό. Αν και δεν είχε μαζί του κάποιον από τους συντρόφους, έτρεξε αμέσως να τα ελευθερώσει, χωρίς να χάσει λεπτό. Μόλις πλησίασε, τον περικύκλωσαν και τον έπιασαν αιχμάλωτο.

Τον έδεσαν και στα χέρια και στα πόδια. Πέντε άντρες χρειάστηκαν για να το πετύχουν, θηρίο ο Έλληνας στρατηγός. Ανίκητος. Τον οδήγησαν αμέσως στο στρατόπεδό τους, όπου κάτω από τη γη είχαν σκάψει φυλακές. Υπόγειες και τεράστιες φυλακές. Εκεί βρίσκονταν φυλακισμένα και πεντακόσια Ελληνόπουλα, που τα είχαν πάρει με το ζόρι από τις οικογένειές τους. Ήθελαν αγόρια να τα κάνουν γενίτσαρους. Μόλις τα είδε ο στρατηγός, τα 'χασε.

- Τι κάνετε βρε εδώ, μακριά από τις μανάδες σας;
- Μας έχουν φυλακίσει. Πεινάμε και φοβόμαστε.

- Μη φοβάστε, γι' αυτό είμαι εγώ εδώ.
- Μα και σένα σ' έχουν δεμένο!
- Σε λίγο θα δείτε τι θα γίνει. Κάντε λίγο υπομονή. Ο Θεός είναι μαζί μας.

Ο στρατηγός κατάλαβε ότι είχε μεγάλη ευκαιρία να ελευθερώσει όλα αυτά τα παιδιά και να τα γυρίσει στις οικογένειές τους. Πώς όμως; Κανείς Έλληνας δεν ήξερε ότι υπήρχαν υπόγειες φυλακές σ' αυτό το σημείο. Αχ... να μπορούσε να βρει ένα τρόπο να ειδοποιήσει τους άλλους οπλαρχηγούς. Τότε έπεσε ένα ξύλο από τον καταγάλανο ουρανό! Ένα κλαδί από ρόπολο. Κοίταξε ψηλά και είδε τον Φοίνικα να κάνει γύρους πάνω από το στρατόπεδο. Κατάλαβε αμέσως τι μπορούσε να κάνει. Πήρε το ξύλο που μοσχοβολούσε και με μια κοφτερή πέτρα χάραξε επάνω του ένα σύντομο μήνυμα για τους οπλαρχηγούς. Ήταν ένα μήνυμα ελευθερίας. Εάν έπαιρναν το ξύλο στα χέρια τους οι Έλληνες θα μάθαιναν για τις φυλακές και θα ελευθέρωναν τα παιδιά.

Ο Φοίνικας πήρε με τα γαμψά του νύχια το ρόπολο, πέταξε γρήγορα μακριά από την φυλακή, έφτασε στο κρησφύγετο του Κολοκοτρώνη και του το έριξε μέσα. Ο γέρος του Μοριά αμέσως κατάλαβε τι είχε γίνει. Πήρε το ξύλο και από την πίσω μεριά του έγραψε «την Κυριακή, μέρα του Κυρίου. Εσύ το νου σου στα παιδιά μας. Πίσω μόλις ακούσετε τον Φοίνικα». Μόλις έγραψε το μήνυμα, έδωσε το ρόπολο στον Φοίνικα και τον ευχαρίστησε. Του έδειξε έπειτα τον ουρανό για να το πάει πάλι πίσω.

Ο Φοίνικας π έταξε πάνω από τη φυλακή. Άφησε το ξύλο στον Μακρυγιάννη. Εκείνος διάβασε το μυστικό αλλά μόλις ήταν στην τελευταία λέξη, οι Τούρκοι φρουροί έδωσαν ένα δυνατό χτύπημα και σ' αυτόν και στο πουλί. Πριν προλάβουν όμως να πάρουν στα χέρια τους το ρόπολο και να διαβάσουν το μήνυμα του Κολοκοτρώνη, ο Φοίνικας σηκώθηκε και άρχισε να τραγουδάει δυνατά. Άρπαξε με τα πόδια του το ρόπολο και κάθισε πάνω του. Αμέσως ο ήλιος έριξε τις ακτίνες του πάνω στον Φοίνικα. Το ρόπολο πήρε γρήγορα φωτιά και άρχισε να βγάζει ένα καταπληκτικό άρωμα.

Με θαυματουργικό τρόπο ο Φοίνικας κήκε. Οι Τούρκοι παρακολουθούσαν τη σκηνή και τα είχαν χαμένα. Νόμισαν ότι ο Μακρυγιάννης έκανε κάτι μαγικό. Είναι μάγος, άρχισαν να φωνάζουν και τραβήχτηκαν πίσω φοβισμένοι. Είναι μάγος, εξαφάνισε το πουλί. Και τι είδους πουλί ήταν αυτό; Πρώτη φορά το είδαμε στη ζωή μας, έλεγαν καταφοβισμένοι. Το βέβαιο πάντως είναι ότι είχαν χάσει την ευκαιρία να διαβάσουν το μήνυμα και να προφυλαχτούν από την επίθεση των Ελλήνων. Βλέπεις δεν ήξεραν ότι ο Φοίνικας είναι το μόνο πουλί στον κόσμο, που γίνεται στάχτη μόλις θελήσει και μάλιστα μετά από λίγο ξαναγεννιέται από τη στάχτη του για να βοηθήσει όποιους αγαπάει!

Την Κυριακή οι Έλληνες έκαναν έφοδο, αιφνιδίασαν τους Τούρκους, ελευθέρωσαν τα παιδιά και τα οδήγησαν μέσα από το δάσος σε ασφαλές μέρος. Μπροστά από τα παιδιά πετούσε χαμηλά ο Φοίνικας, σκεπάζοντάς τα με τα τεράστια φτερά του. Ο Φοίνικας είχε ξαναγεννηθεί από τις στάχτες του και οδηγούσε τώρα τα παιδιά στην ελευθερία.

Έτσι και 'γω σήμερα ψάχνω να βρω έναν Φοίνικα για να τον κάνω δώρο στην πατρίδα μου, την Ελλάδα. Στο ρόμπολο θα γράψω αυτό που μου 'μαθε το σχολείο μου «η αγάπη θα ελευθερώσει τον κόσμο

Όταν θες να είσαι φυσικός... πας και στο διάστημα - Άννας- Μαρίας Τσαραβά (Γ΄ Έπαινος)

Το Σάββατο το απόγευμα πήγαμε επιτέλους εγώ και οι γονείς μου στο Πλανητάριο, στο θόλο, για να δούμε την αγαπημένη μου ταινία «Η Γη και το Σύμπαν».

Έχει καιρό που λέω στους γονείς μου ότι θέλω πολύ να το επισκεφτούμε και να δούμε τα αγαπημένα μου αστέρια και τους δορυφόρους. Άλλωστε, όλοι το γνωρίζουν στην οικογένειά μου πως θέλω να γίνω φυσικός.

Όταν μπήκαμε στη μεγάλη αίθουσα προβολών η ταξιθέτρια με έβαλε να καθίσω ανάμεσα στους γονείς μου και σε πέντε λεπτά η παράσταση άρχισε. Ήταν πραγματική απόλαυση. Και τι δεν είδα. Είδα την Αφροδίτη γεμάτη φλόγες. Τον Κρόνο με τους δακτύλιους, δεξιά του ο Ουρανός έστεκε καμαρωτός, αριστερά του ο Δίας, ο γίγαντας πλανήτης. Εκεί, όμως, που θαύμαζα το σύμπαν... ξαφνικά τραντάχτηκε όλη η αίθουσα. Ο θόρυβος ήταν τρομερός σαν να κουνιόταν ολόκληρο ηφαίστειο. Οι καρέκλες άρχισαν να ταρακουνιούνται και... «Μαμά, δεν το πιστεύω... εκτοξευόμαστε στο φεγγάρι, βλέπω το φως στον ουρανό, είμαστε στα αστέρια!...».

Με την καρδιά μου να χτυπάει σαν τρελή, κατάφερα να κάνω την πιο παράξενη σκέψη: θα μπορούσα άραγε, να λύσω το μυστήριο που έχουμε όλα εμείς τα παιδιά γιατί κάθε 28 μέρες ανάβει τελείως το φεγγάρι κι ύστερα σιγά-σιγά σβήνει!

Φτάσαμε, λοιπόν, στο φεγγάρι και το φως είχε αρχίσει να λιγοστεύει. Εκεί πέρα στην άκρη του βρισκόταν ένα περίεργο πλάσμα. Άνθρωπος δεν ήταν, πρέπει να ήταν εξωγήινος. Το δέρμα του ήταν πράσινο, πάνω του είχε βούλες σαν τους κρατήρες του φεγγαριού. Αμέσως, αναρωτήθηκα «θα ήταν φίλος ή εχθρός!». Με όλη τη δύναμη της ψυχής μου άρχισα να τον πλησιάζω. Μα καθώς έφτανα κοντά του τον είδα να κρατάει μια κουβέρτα και να σκεπάζει με αυτήν το φεγγάρι. Δίπλα του βρισκόταν μια ντουλάπα, όπου μέσα είχε διάφορα μεγέθη σκεπασμάτων. Άλλα μικρά κι άλλα μεγάλα. Τώρα, λοιπόν, εξηγούνται όλα αυτά. Φαίνεται πως κάθε μέρα ο φεγγαροσκεπαστής χρησιμοποιούσε άλλο σκέπασμα για να καλύψει το φεγγάρι, κάθε μέρα και μεγαλύτερο μέχρι να συμπληρωθούν 28 μέρες. Κι ύστερα πάλι άρχιζε η αντίστροφη μέτρηση. Πόσο θα ήθελα να μοιραστώ αυτό το μυστικό με τους φίλους μου...

Με ξύπνησε όμως, το γλυκό φιλί της μαμάς μου και το φεγγάρι μοιάζει τώρα πια μια γλυκιά ανάμνηση. Πόσο όμορφο ήταν και ...

–Καλημέρα, καλή μου. Σήκω να ετοιμαστείς για το σχολείο.
Εύχομαι τουλάχιστον την πρώτη ώρα να έχουμε φυσική!